

התלבטתי אם לדבר היום. כי עדיין קשה לי למצוא מילים שיתארו את החסר, את ההעדר שנפער בי. אילו מילים בכלל יכולים לתאר עקבות של חיים שאינם אבל עוד כל כך נוכחים.

השנים האחרונות לא היו קלות. הכאבים מאז הנפילה הכריעו את הגוף הצנום שלך, אבא. ניסית בעקשנות מעוררת השתאות לשמור על מה שעוד היה אפשר והצלחת לבשל, ולרוב זה אפילו יצא טעים. אפילו יצאת להליכות למרות הכאבים, שהיו נראים לפעמים יותר כמו מסעות הישרדות. אבל לא ויתרת, ואני לא תמיד ידעתי להעריך את זה.

וזה היית אתה, עקשן. לא תמיד זה פעל לטובתך, אבל זו הייתה הדרך שלך. זו אותה עקשנות שגרמה לך לטפס איתנו על עצים בגיל שבו רוב האנשים כבר מבקשים כיסא נוח. כאילו רצית להוכיח לנו שהרוח חשובה לא פחות מהביולוגיה.

אבל לצד העקשנות הזו, היית גם ביישן. ביישן אמיתי. אפילו בחתונה שלך הצלחת להתחבא מהאורחים, כאילו כל החגיגה הזו סביבך הייתה טיפה יותר מדי. וזה אבא, מצד אחד מטפס על עצים בגיל חמישים, מסביר לילד שלו בגיל שש מה זה זונה, והולך לעבודה בגיל שישים עם חולצות מטאליקה שלא שמעת עליהן מעולם, ומצד שני מחפש פינה שקטה, רחוק מהעין.

ויש עוד הרבה להגיד ולספר, ואני מרגיש שנגעתי רק במעט בדמות המורכבת, המיוחדת והעדינה שהיית.

אני נשאר עם זכרונות וגעגוע, וגם עם חרטות, על מה שאמרתי או עשיתי ועל מה שלא. אבל גם עם סיפורים שאי אפשר להמציא, עם הומור, עם עקשנות, עם סקרנות, עם הביישנות שלך, ובעיקר, עם אהבה ועצב.

I wasn't sure if I should speak today. It's still hard for me to find the words to describe the emptiness, the absence I feel. How can I describe a life that's no longer here, but still feels so close

The last few years weren't easy. Since Abba fell, the pain has taken over his thin body. With endless determination, you held on to whatever you still could. You kept cooking and most of the time, it actually tasted good. You even went for walks, even though they sometimes looked more like survival missions. But you never gave up, and I didn't always appreciate that the way I should have

That was you - stubborn. It didn't always work in your favor, but it was who you were. The same stubbornness that made you climb trees with us at an age when most people just wanted a comfortable chair. It was like you wanted to show us that your spirit matters just as much as biology

But along with that stubbornness, you were also shy. Really shy. Even at your own wedding, you managed to hide from the guests, as if all that celebration around you was for someone else. That was Abba: on the one hand, climbing trees in your fifties, explaining to your six-year-old what a prostitute is, and going to work at sixty in a Metallica T-shirt even though you probably

didn't even know who they were. Never the attention you must have drawn. And on the other hand, always looking for a quiet corner, away from the spotlight

There's so much more I could say, and I feel like I've only scratched the surface of the complex, unique, gentle person you were

I'm left with memories and longing, and yes, with regrets for the things I said or did, and for the things I didn't. But I'm also left with stories you couldn't make up, with humor, with stubbornness, with curiosity, with your shyness, and most of all with love and with sorrow